

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrap-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 15. септембар 2011. године

Предмет бр. 147/09

Добрила АНТИЋ-ЖИВКОВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 15. септембра 2011. године,
уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменућу жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 1. априла 2009. године и уписана је 30. априла 2009. године.
2. Писмом датираним 13. јануара 2010. године, Комисија је тражила додатне информације од жалиоца. Комисија је примила одговор од жалиоца 13. маја 2010. године.
3. Дана 4. марта 2011. године, Комисија је затражила од Специјалног представника Генералног секретара (СПГС) да УНМИК достави примедбе о информацијама објављеним у медијима, које могу имати неког утицаја на предмет. СПГС је одговорио 24. марта 2011. године.

4. Дана 19. априла 2011. године, Комисија је одлучила да проследи предмет СПГС-у како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост предмета. СПГС је одговорио 15. јуна 2011. године.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

5. Жалилац тврди да је њен син, г. Златко Антић, 28. јула 1999. године напустио Брезовицу. Свратио је у породични стан у Призрену како би проверио ситуацију и да ли је безбедно за повратак у стан. Отишао је до комшије коме је дао кључеве свог стана. Неколико минута након што је ушао у стан комшије, наводно је шест мушкараца у униформама Ослободилачке војске Косова (ОВК) ушло у стан и натерало г. Антића и једног од комшија да пођу са њима. У време дешавања, ОВК је боравила у једном стану у приземљу стамбене зграде где је живела породица жалиоца и горенаведене комшије.
6. Жалилац наводи да су њен син и комшија одведени у студентски центар који се налази иза градског гробља у Призрену. Док је комшија касније пуштен, ОВК је задржала сина жалиоца. Он више никада није виђен и до данас није пронађен. Након што је пуштена, комшиница је из страха одлучила да не пријави отмицу надлежним органима.
7. Жалилац наводи да је истог дана пријавила отмицу свог сина КФОР-у у **Штрпцу**. Нестанак је такође пријавила Међународном комитету Црвеног крста (МКЦК) и Удружењу југословенског Црвеног крста који су отворили захтев за проналажењем 9. новембра 1999. године и 26. новембра 1999. године, тим редоследом. Жалилац даље наводи да је пријавила отмицу свог сина полицији УНМИК-а, конкретно, 2001. године Јединици за нестала лица у Београду, 2002. године канцеларији Јединице за ратне злочине у Београду и 2003. године Канцеларији за нестала лица и судску медицину у Приштини.
8. Наводно је поднет и извештај Министарству за унутрашње послове Србије и Канцеларији међународног тужиоца на Косову.
9. Из информација које је доставио СПГС произилази да је 12. новембра 2003. године, жалилац пријавила нестанак свог сина јединици полиције УНМИК-а у Призрену. Истог дана, други комшија који је био сведок приликом отмице дао је изјаву полицији УНМИК-а.
10. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову. Између 9. децембра 2008. године и 30. марта 2009. године, сви списи кривичних предмета које је поседовало Одељење правде и полиција УНМИК-а предати су ЕУЛЕКС-у.

III. ЖАЛБА

11. Жалилац се жали на УНМИК-ов наводни пропуст да ваљано истражи нестанак њеног сина. Такође се жали на страх, душевну бол и патњу који су узроковани овом ситуацијом.
12. Комисија је мишљења да се може сматрати да жалилац указује, тим редоследом, на повреду права свог сина на живот, загарантованог чланом 2 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП), као и на повреду свог права у смислу забране нечовечног и понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

13. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

Наводно кршење члана 2 ЕКЉП

14. Жалилац се жали, у суштини, на недостатак адекватне кривичне истраге у вези са нестанком њеног сина.
15. У својим коментарима, СПГС нема примедби на прихватљивост овог дела жалбе.
16. Комисија је мишљења да жалба везана за члан 2 ЕКЉП покреће озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да овај део жалбе није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
17. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалбе био проглашен неприхватљивим.

Наводно кршење члана 3 ЕКЉП

18. Жалилац наводи душевну бол и патњу које су јој проузроковане околностима везаним за нестанак њеног сина.
19. У својим коментарима, СПГС тврди да, иако жалилац наводи да је претрпела душевну бол и патњу због поменутог нестанка, не постоје изричито наводи да је одговор УНМИК-а на нестанак г. Антића проузроковао тај страх и патњу. Због тога је овај део жалбе неприхватљив као очигледно неоснован.
20. Комисија се позива на судску праксу Европског суда за људска права која се тиче питања да ли се чланови породице нестале особе могу сматрати жртвама поступања које је супротно члану 3 ЕКЉП којим се забрањује нечовечно поступање. Европски суд прихвата такву могућност што зависи од постојања „нарочитих чинилаца који доводе до тога да патња коју преживљава [члан породице] добије димензију и одлике различите од емоционалне туге каква се може сматрати неизбежном код особа које су у сродству са жртвом озбиљног кршења људских права“. Суд даље сматра да „у пресудне елементе спадају непосредност крвног сродства, конкретне околности везане за породични однос, мера у којој је члан породице био сведок

предметних догађаја, ангажованост члана породице у покушају да прикупи информације о несталој особи и начин на који су надлежни органи одговорили на такво распитивање“. Суд такође наглашава „да суштина те повреде не лежи толико у чињеници да је члан породице нестао, већ се односи на реакције и ставове надлежних органа на насталу ситуацију након што им је предочена“ (видети нпр. Европски суд за људска права (ЕСЉП) (Велико веће), *Чакићи против Турске*, бр. 23657/94, пресуда од 8. јула 1999., § 98, *ЕКЉП*, 1999-IV; ЕСЉП (Велико веће), *Кипар против Турске*, бр. 25781/94, пресуда од 10. маја 2001., § 156, *ЕКЉП*, 2001-IV; ЕСЉП, *Орхан против Турске*, бр. 25656/94, пресуда од 18. јуна 2002., § 358; ЕСЉП, *Базоркина против Русије*, бр. 69481/01, пресуда од 27. јула 2006., § 139; видети такође Саветодавна комисија за људска права (ХРАП), *Здравковић*, бр. 46/08, одлука од 17. априла 2009., § 41).

21. Комисија сматра да жалилац може да се позове на кршење члана 3 ЕКЉП чак и ако не постоји изричита референца на конкретне поступке надлежних органа ангажованих у истрази јер и пасивност надлежних органа и недостатак информација пружених жалиоцу могу да указују на нечовечно поступање надлежних органа према жалиоцу (видети случај *Младеновић*, предмет ХРАП бр. 99/09, одлука од 11. августа 2011., § 22).
22. Комисија је мишљења да овај део жалбе покреће озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да овај део жалбе није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 и одбацује приговор који је уложио СПГС.
23. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалбе био проглашен неприхватљивим.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ ПРИХВАТЉИВОМ.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући